

Opublikowana w Dz.U. Z 2004 r. Nr 263, poz.2620

**MIĘDZYNARODOWA KONWENCJA O ZWALCZANIU FINANSOWANIA TERRORYZMU,
przyjęta przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 9 grudnia 1999 r.**

(Dz. U. z dnia 13 grudnia 2004 r.)

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

podaje do powszechnej wiadomości:

W dniu 9 grudnia 1999 r. została przyjęta przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych Międzynarodowa konwencja o zwalczaniu finansowania terroryzmu, w następującym brzmieniu:

Przekład

MIĘDZYNARODOWA KONWENCJA O ZWALCZANIU FINANSOWANIA TERRORYZMU

Preambuła

Państwa-Strony niniejszej konwencji,

mając na uwadze cele i zasady Karty Narodów Zjednoczonych dotyczące utrzymywania międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa oraz wspierania dobrego sąsiedztwa, przyjacielskich stosunków i współpracy pomiędzy państwami,

głęboko zaniepokojone nasileniem się aktów terrorystycznych na całym świecie, we wszystkich ich formach i przejawach,

powołując się na deklarację z okazji pięćdziesiątej rocznicy powstania ONZ, zawartą w rezolucji Zgromadzenia Ogólnego 50/6 z dnia 24 października 1995 r.,

powołując się również na wszystkie rezolucje Zgromadzenia Ogólnego dotyczące przedmiotu niniejszej konwencji, w tym rezolucję 49/60 z dnia 9 grudnia 1994 r. i aneks do niej zawierający Deklarację o środkach zwalczania terroryzmu międzynarodowego, w której państwa członkowskie ONZ uroczyście potwierdziły jednomyślne potępienie wszystkich aktów, metod i praktyk terroryzmu jako czynów kryminalnych i godnych potępienia, niezależnie od tego, gdzie i przez kogo takie czyny zostały popełnione, w tym czynów zagrażających przyjacielskim stosunkom pomiędzy państwami i narodami, oraz czynów zagrażających integralności terytorialnej i bezpieczeństwu państw,

biorąc pod uwagę fakt, iż w treści Deklaracji o środkach zwalczania terroryzmu międzynarodowego zachęca się również państwa do niezwłocznego dokonania przeglądu zakresu dotychczasowych przepisów prawa międzynarodowego o zapobieganiu, ściganiu i zwalczaniu terroryzmu we wszystkich jego formach i przejawach, tak by zapewnić funkcjonowanie systemu prawnego obejmującego wszystkie aspekty problemu,

powołując się na rezolucję Zgromadzenia Ogólnego 51/210 z dnia 17 grudnia 1996 r., pkt 3 ppkt (f), w której Zgromadzenie wezwało wszystkie państwa do podjęcia działań celem zapobiegania i przeciwdziałania finansowaniu terrorystów i organizacji terrorystycznych poprzez stosowne działania wewnętrzne, niezależnie od tego, czy takie finansowanie odbywa się bezpośrednio czy pośrednio przez organizacje mające między innymi cele charytatywne, społeczne lub kulturalne, czy też utrzymujące, że mają takie cele, albo prowadzące również nielegalną działalność, taką jak nielegalny handel bronią, handel narkotykami i wymuszenia, w tym wykorzystywanie ludzi celem finansowania działań terrorystycznych, w szczególności zaś do rozważenia możliwości przyjęcia środków prawnych mających zapobiegać i przeciwdziałać przepływowi funduszy, co do których podejrzewa się, że są przeznaczone na działalność terrorystyczną, tak jednak, by w żaden sposób nie ograniczać wolności legalnego przepływu kapitału, a także do rozważenia wzmożenia współpracy przy wymianie informacji o międzynarodowych przepływach takich funduszy,

powołując się również na rezolucję Zgromadzenia Ogólnego 52/165 z dnia 15 grudnia 1997 r., w której

Zgromadzenie wezwało państwa członkowskie do szczególnego rozważenia możliwości wprowadzenia środków wymienionych w pkt od 3 (a) do (f) swej rezolucji 51/210 z dnia 17 grudnia 1996 r.,

powołując się również na rezolucję Zgromadzenia Ogólnego 53/108 z dnia 8 grudnia 1998 r., w której Zgromadzenie postanowiło, że Komitet Specjalny, powołany na podstawie rezolucji Zgromadzenia Ogólnego 51/210 z dnia 17 grudnia 1996 r., powinien opracować projekt konwencji międzynarodowej o zwalczaniu finansowania terroryzmu, uzupełniającej istniejące dokumenty międzynarodowe dotyczące tej kwestii,

zważywszy, że finansowanie terroryzmu jest przedmiotem głębokiej troski całej społeczności międzynarodowej,

zważywszy, że liczba i ciężar aktów terroryzmu międzynarodowego zależy od środków finansowych, jakimi dysponują terroryści,

zważywszy również, że w treści dotychczasowych dokumentów prawnych nie mówi się wyraźnie o takim finansowaniu,

przekonane o pilnej potrzebie zacieśnienia międzynarodowej współpracy państw przy projektowaniu i przyjmowaniu skutecznych środków zapobiegania finansowaniu terroryzmu, a także zwalczania tego finansowania poprzez wnoszenie oskarżeń i wymierzanie kar sprawcom,

uzgodniły następujący tekst konwencji:

Artykuł 1

W rozumieniu niniejszej konwencji:

1. Termin "fundusze" oznacza wszelkiego rodzaju aktywa, materialne i niematerialne, będące ruchomościami lub nieruchomościami, uzyskane w dowolny sposób, oraz prawne dokumenty w dowolnej formie, w tym elektronicznej i cyfrowej, potwierdzające tytuł prawny do takich aktywów lub korzyści z nich płynące, w tym kredyty bankowe, czeki podróżne, czeki bankowe, przekazy pieniężne, akcje, papiery wartościowe, obligacje, weksle oraz akredytywy.

2. Termin "obiekt państwowy lub rządowy" oznacza każdy stały lub tymczasowy obiekt lub pojazd, używany lub zajmowany przez przedstawicieli państwa, członków rządu, władzy ustawodawczej lub sądowniczej, albo przez funkcjonariuszy lub pracowników państwa, albo dowolnego innego organu lub podmiotu publicznego, lub też przez pracowników lub urzędników organizacji międzyrządowej, w związku z ich oficjalnymi obowiązkami.

3. Termin "przychody" oznacza wszelkie fundusze pochodzące lub uzyskane, bezpośrednio lub pośrednio, poprzez popełnienie przestępstwa, o którym mowa w art. 2.

Artykuł 2

1. Przestępstwo w rozumieniu niniejszej konwencji popełnia ten, kto jakimikolwiek środkami, bezpośrednio lub pośrednio, bezprawnie i umyślnie, udostępnia lub gromadzi fundusze z zamiarem ich wykorzystania, lub też mając świadomość, że zostaną one wykorzystane, w całości lub w części, do dokonania:

- (a) czynu stanowiącego przestępstwo określone definicją zawartą w jednym z traktatów wymienionych w aneksie;
- (b) czynu mającego spowodować śmierć lub ciężki uszczerbek na zdrowiu osoby cywilnej, lub innej osoby nieuczestniczącej aktywnie w działaniach wojennych w sytuacji konfliktu zbrojnego, jeśli celem takiego czynu, wynikającym bądź z jego charakteru, bądź z kontekstu, w jakim jest popełniony, jest zastraszenie ludności, albo skłonienie rządu lub organizacji międzynarodowej do dokonania lub do zaniechania określonej czynności.

2. (a) Składając dokument ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia Państwo-Strona, niebędące Stroną jakiegokolwiek z traktatów wymienionych w aneksie, może oświadczyć, że stosując do niego niniejszą konwencję należy przyjmować, że taki traktat nie jest wymieniony w aneksie wskazanym w ust. 1 lit. (a). Oświadczenie takie traci moc z chwilą, w której dany traktat zaczyna być wiążący dla Państwa-Strony. Państwo to informuje o tym fakcie depozytariusza.

(b) Jeśli Państwo-Strona przestaje być Stroną traktatu wymienionego w aneksie, może w odniesieniu do tego traktatu złożyć oświadczenie przewidziane w treści niniejszego artykułu.

3. Faktyczne wykorzystanie funduszy do dokonania przestępstwa, o którym mowa ust. 1 lit. (a) lub (b), nie jest warunkiem uznania czynu, o którym mowa w ust. 1, za przestępstwo.

4. Za przestępstwo uznaje się również usiłowanie popełnienia przestępstwa, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

5. Przystępstwo popełnia również ten, kto:

- (a) uczestniczy jako współsprawca w przestępstwie, o którym mowa w ust. 1 lub 4 niniejszego artykułu;
- (b) organizuje lub poleca innym osobom dokonanie przestępstwa, o którym mowa w ust. 1 lub 4 niniejszego artykułu;
- (c) przyczynia się do popełnienia jednego lub więcej przestępstw, o których mowa w ust. 1 lub 4 niniejszego artykułu, przez grupę osób działających we wspólnym celu. Takie przyczynienie się musi być umyślne oraz spełniać jeden z poniższych warunków:
  - (i) mieć na celu wspomaganie działalności przestępczej lub przestępczego celu grupy, jeśli taka działalność lub cel wiąże się z popełnieniem przestępstwa, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu;
  - (ii) zostać dokonane ze świadomością, że grupa zamierza popełnić przestępstwo, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

Artykuł 3

Niniejsza konwencja nie ma zastosowania w przypadku, gdy przestępstwo zostaje popełnione w jednym państwie, osoba, której zarzuca się jego popełnienie, jest obywatelem tego państwa oraz przebywa na terytorium tego państwa i żadne inne państwo nie ma podstawy, wynikającej z treści art. 7 ust. 1 lub 2, do wykonania swej jurysdykcji, chyba że mają zastosowanie postanowienia artykułów od 12 do 18.

Artykuł 4

Każde Państwo-Strona podejmie działania, jakie mogą być niezbędne do:

- (a) uznania w prawie wewnętrznym czynów, o których mowa w art. 2, za czyny karalne;
- (b) zagrożenia tych przestępstw stosownymi karami, uwzględniając ich poważny charakter.

Artykuł 5

1. Każde Państwo-Strona podejmie wszelkie niezbędne działania przewidziane jego prawem wewnętrznym tak, aby umożliwić pociągnięcie do odpowiedzialności osoby prawnej zlokalizowanej na jego terytorium lub utworzonej na podstawie jego prawa, jeśli osoba odpowiedzialna za zarządzanie lub sprawowanie kontroli nad tą osobą prawną, działając w tym charakterze popełnia przestępstwo, o którym mowa w art. 2. Może to być odpowiedzialność karna, cywilna lub administracyjna.

2. Poniesienie takiej odpowiedzialności przez osobę prawną nie wyłącza odpowiedzialności karnej osoby fizycznej, która popełniła przestępstwo.

3. Obowiązkiem każdego Państwa-Strony jest w szczególności zastosowanie wobec osób prawnych, ponoszących odpowiedzialność zgodnie z treścią ust. 1, skutecznych, proporcjonalnych do wagi czynu sankcji karnych, cywilnych lub administracyjnych zniechęcających do popełnienia podobnego czynu. Sankcje te mogą obejmować kary pieniężne.

Artykuł 6

Każde Państwo-Strona podejmie wszelkie niezbędne działania, także o charakterze legislacyjnym, tak by wykluczyć możliwość usprawiedliwienia jakiegokolwiek czynu przestępczego, objętego zakresem niniejszej konwencji względami politycznymi, filozoficznymi, ideologicznymi, rasowymi, etnicznymi, religijnymi lub innymi względami o podobnym charakterze.

Artykuł 7

1. Każde Państwo-Strona podejmuje środki, jakie mogą być niezbędne do poddania pod jego jurysdykcję przestępstw, o których mowa w art. 2, gdy:

- (a) przestępstwo zostaje popełnione na terytorium tego państwa;
- (b) przestępstwo zostaje popełnione na pokładzie statku pływającego pod banderą tego państwa, albo statku powietrznego zarejestrowanego zgodnie z prawem tego państwa w chwili jego popełnienia;
- (c) przestępstwo zostaje popełnione przez obywatela tego państwa.

2. Państwo-Strona może również ustanowić swą jurysdykcję w odniesieniu do takiego przestępstwa, gdy:

- (a) przestępstwo miało na celu lub doprowadziło do popełnienia przestępstwa, o którym mowa w art. 2 ust. 1 lit. (a) lub (b), na terytorium tego państwa lub przeciwko jego obywatelowi;
- (b) przestępstwo miało na celu lub doprowadziło do popełnienia przestępstwa, o którym mowa w art. 2 ust.

- 1 lit. (a) lub (b), przeciwko państwu lub obiektowi rządowemu tego państwa za granicą, w tym również pomieszczeniom dyplomatycznym lub konsularnym tego państwa;
- (c) przestępstwo miało na celu lub doprowadziło do popełnienia przestępstwa, o którym mowa w art. 2 ust. 1 lit. (a) lub (b), poprzez dążenie do skłonienia tego państwa do dokonania lub niedokonania określonej czynności;
  - (d) przestępstwo zostaje popełnione przez bezpaństwowca, którego stałe miejsce zamieszkania znajduje się na terytorium tego państwa;
  - (e) przestępstwo zostaje popełnione na pokładzie statku powietrznego eksploatowanego przez rząd tego państwa.

3. Po ratyfikowaniu, przyjęciu, zatwierdzeniu lub przystąpieniu do niniejszej konwencji każde Państwo-Strona informuje Sekretarza Generalnego ONZ o ustanowieniu swej jurysdykcji zgodnie z ust. 2. W razie jakiegokolwiek zmiany dane Państwo-Strona niezwłocznie zawiadamia o niej Sekretarza Generalnego.

4. Każde Państwo-Strona stosuje również wszelkie środki niezbędne do ustanowienia swej jurysdykcji w odniesieniu do przestępstw, o których mowa w art. 2, w wypadkach gdy osoba, której zarzuca się popełnienie takiego przestępstwa, przebywa na jego terytorium, a państwo to nie dokonuje ekstradycji tej osoby do żadnego z Państw-Stron, które ustanowiły swą jurysdykcję zgodnie z postanowieniami ust. 1 lub 2.

5. Jeśli więcej niż jedno Państwo-Strona rości sobie prawo do jurysdykcji w odniesieniu do przestępstw, o których mowa w art. 2, odpowiednie Państwa-Strony dążą do stosownego koordynowania swych działań, zwłaszcza w związku z warunkami wnoszenia oskarżeń oraz trybami udzielania sobie wzajemnie pomocy prawnej.

6. Nie naruszając norm powszechnego prawa międzynarodowego, niniejsza konwencja nie stoi na przeszkodzie wykonywaniu jakiegokolwiek jurysdykcji karnej ustanowionej przez Państwo-Stronę zgodnie z jego prawem wewnętrznym.

Artykuł 8

1. Każde Państwo-Strona stosuje odpowiednie środki przewidziane jego prawem wewnętrznym celem identyfikowania, wykrywania i zamrażania lub zajmowania wszelkich funduszy używanych lub przeznaczonych do popełnienia przestępstwa, o którym mowa w art. 2, a także przychodów osiąganych z takich przestępstw, celem ewentualnego orzeczenia ich przypadku.

2. Każde Państwo-Strona stosuje odpowiednie środki przewidziane jego prawem wewnętrznym celem orzekania przypadku funduszy używanych lub przeznaczonych do popełnienia przestępstwa, o którym mowa w art. 2, a także przychodów osiąganych z takich przestępstw.

3. Każde zainteresowane Państwo-Strona może rozważyć zawarcie umów o dzieleniu się z innymi Państwami-Stronami, regularnie lub jednorazowo, funduszami czerpanymi z przypadków, o których mowa w niniejszym artykule.

4. Każde Państwo-Strona rozważy ustanowienie mechanizmów, poprzez które fundusze czerpane z przypadków, o których mowa w niniejszym artykule, byłyby przeznaczane na rekompensaty dla ofiar przestępstw, o których mowa w art. 2 ust. 1 lit. (a) lub (b), albo dla członków ich rodzin.

5. Postanowienia niniejszego artykułu stosuje się bez naruszenia praw stron trzecich działających w dobrej wierze.

Artykuł 9

1. Po otrzymaniu informacji, że istnieje podejrzenie, iż osoba, która popełniła lub której zarzuca się popełnienie przestępstwa, o którym mowa w art. 2, jest obecna na jego terytorium, Państwo-Strona podejmie wszelkie działania przewidziane jego prawem wewnętrznym w celu zweryfikowania takiej informacji.

2. Po stwierdzeniu, że okoliczności to uzasadniają, Państwo-Strona, na którego terytorium znajduje się sprawca lub osoba, której zarzuca się popełnienie przestępstwa, podejmie wszelkie działania przewidziane jego prawem wewnętrznym, aby zapewnić obecność tej osoby do celów wniesienia oskarżenia lub ekstradycji.

3. Każdy, wobec którego zastosowano środek wymieniony w ust. 2, ma następujące prawa:

- (a) prawo do niezwłocznego porozumienia się z najbliższym właściwym przedstawicielem państwa, którego osoba ta jest obywatelem, albo które jest z innych przyczyn uprawnione do chronienia jej praw, albo, w wypadku bezpaństwowca, państwa, na którego terytorium zamieszkuje;
- (b) prawo do odwiedzin przez przedstawiciela tego państwa;
- (c) prawo do informacji o przysługujących mu prawach, o których mowa w lit. (a) i (b).

4. Prawa, o których mowa w ust. 3, wykonuje się zgodnie z przepisami ustaw i innych regulacji państwa, na którego terytorium jest obecny sprawca lub osoba, której zarzuca się popełnienie przestępstwa, z tym że takie przepisy ustaw i innych regulacji muszą umożliwiać pełne zrealizowanie celów, w jakich zostały przyznane prawa, o których mowa w ust. 3.

5. Postanowienia ust. 3 i 4 nie naruszają prawa żadnego Państwa-Strony, któremu zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. (a) lub ust. 2 lit. (b) przysługuje prawo do sprawowania jurysdykcji, do zaproszenia Międzynarodowego

Komitetu Czerwonego Krzyża do porozumienia się z osobą, której zarzuca się popełnienie przestępstwa oraz do jej odwiedzenia.

6. Jeżeli Państwo-Strona, zgodnie z treścią niniejszego artykułu, zastosowało tymczasowe aresztowanie, państwo to, bezpośrednio albo poprzez Sekretarza Generalnego ONZ, niezwłocznie informuje Państwa-Strony, które ustanowiły swą jurysdykcję zgodnie z treścią art. 7 ust. 1 lub 2, oraz, jeśli uzna to za stosowne, wszelkie inne zainteresowane Państwa-Strony, o fakcie aresztowania takiej osoby oraz o okolicznościach uzasadniających zatrzymanie. Państwo przeprowadzające badanie przewidziane w ust. 1 niezwłocznie informuje odpowiednie Państwa-Strony o swych ustaleniach oraz o tym, czy zamierza wykonać swą jurysdykcję.

Artykuł 10

1. We wszystkich wypadkach, w których ma zastosowanie art. 7, niezależnie od tego, czy przestępstwo zostało popełnione na jego terytorium, Państwo-Strona, na którego terytorium znajduje się osoba, której zarzuca się popełnienie przestępstwa, ma obowiązek, o ile nie dokonuje ekstradycji tej osoby, przedłożyć sprawę bez zbędnej zwłoki swym właściwym organom celem objęcia ściganiem w trybie przewidzianym jego prawem. Właściwe organy podejmują decyzję w taki sam sposób, jak w odniesieniu do każdego innego ciężkiego przestępstwa określonego prawem tego państwa.

2. Jeśli Państwo-Strona może zgodnie ze swym prawem wewnętrznym dokonać ekstradycji lub w inny sposób wydać swego obywatela tylko pod warunkiem, że zostanie on odesłany do tego państwa celem odbycia kary wymierzonej w wyniku procesu lub postępowania, w związku z którym złożono wniosek o ekstradycję lub wydanie, a państwo to oraz państwo wnioskujące o ekstradycję takiej osoby uzgadniają taki właśnie wariant oraz inne warunki, jakie uznają za stosowne, taka warunkowa ekstradycja lub wydanie jest wystarczające do uznania obowiązku, o którym mowa w ust. 1, za wypełniony.

Artykuł 11

1. Przestępstwa, o których mowa w art. 2, uważa się za włączone jako przestępstwa podlegające ekstradycji do każdej umowy o ekstradycji obowiązującej w stosunkach pomiędzy dowolnymi Państwami-Stronami przed wejściem w życie niniejszej konwencji. Państwa-Strony zobowiązują się do włączania takich przestępstw jako przestępstw podlegających ekstradycji do wszystkich umów o ekstradycji, jakie zostaną pomiędzy nimi zawarte po wejściu konwencji w życie.

2. Jeśli Państwo-Strona, które uzależnia ekstradycję od istnienia umowy, otrzymuje wniosek ekstradycyjny od innego Państwa-Strony, z którym nie ma zawartej umowy o ekstradycji, wezwane Państwo-Strona może uznać niniejszą konwencję za prawną podstawę ekstradycji w odniesieniu do przestępstw, o których mowa w art. 2. Ekstradycja podlega innym warunkom przewidzianym przez prawo państwa wezwanego.

3. Państwa-Strony, które nie uzależniają ekstradycji od istnienia umowy, uznają przestępstwa, o których mowa w art. 2, za stanowiące podstawę ekstradycji w stosunkach pomiędzy nimi, z zastrzeżeniem warunków przewidzianych przez prawo państwa wezwanego.

4. W razie potrzeby, przestępstwa, o których mowa w art. 2, uważa się do celów ekstradycji pomiędzy Państwami-Stronami za popełnione nie tylko w miejscu ich dokonania, lecz także na terytoriach państw, które ustanowiły jurysdykcję, zgodnie z treścią art. 7 ust. 1 i 2.

5. Postanowienia wszystkich umów i porozumień ekstradycyjnych obowiązujących w stosunkach pomiędzy Państwami-Stronami w odniesieniu do przestępstw, o których mowa w art. 2, uważa się za zmienione w stosunkach pomiędzy Państwami-Stronami w zakresie, w jakim są one niezgodne z niniejszą konwencją.

Artykuł 12

1. Państwa-Strony udzielają sobie wzajemnie jak najszerzej pomocy w związku z dochodzeniem w sprawach karnych lub z postępowaniem karnym lub ekstradycyjnym dotyczącym przestępstw, o których mowa w art. 2, w tym pomocy w uzyskaniu posiadanych przez te państwa dowodów potrzebnych w związku z takim postępowaniem.

2. Państwo-Strona nie może odrzucić wniosku o udzielenie pomocy prawnej z uwagi na tajemnicę bankową.

3. Bez uzyskania uprzedniej zgody Strony wezwanej, Strona wzywająca nie może przekazać ani wykorzystać informacji, ani dowodu dostarczonego przez Stronę wezwaną w dochodzeniu, oskarżeniu lub postępowaniu innym niż wymienione we wniosku.

4. Każde Państwo-Strona może rozważyć ustanowienie trybu przekazywania Państwom-Stronom informacji lub dowodów potrzebnych do ustalenia odpowiedzialności karnej, cywilnej lub administracyjnej zgodnie z art. 5.

5. Państwa-Strony wykonują swe obowiązki określone w ust. 1 i 2 zgodnie z wszelkimi umowami i

porozumieniami o wzajemnej pomocy prawnej lub o wymianie informacji, jakie obowiązują w stosunkach pomiędzy nimi. W wypadku braku takiej umowy lub porozumienia, Państwa-Strony udzielają sobie wzajemnie pomocy prawnej zgodnie ze swym prawem wewnętrznym.

Artykuł 13

Żadnego z przestępstw, o których mowa w art. 2, nie można uważać, w związku z ekstradycją lub wzajemną pomocą prawną, za przestępstwo skarbowe. Państwo-Strona nie może zatem odrzucić wniosku o ekstradycję lub pomoc prawną, powołując się wyłącznie na to, że wchodzi w grę przestępstwo skarbowe.

Artykuł 14

Żadnego z przestępstw, o których mowa w art. 2, nie można uważać, w związku z ekstradycją lub pomocą prawną, za przestępstwo polityczne, za przestępstwo związane z przestępstwem politycznym ani za popełnione z pobudek politycznych. Państwo-Strona nie może zatem odrzucić wniosku o ekstradycję lub pomoc prawną, powołując się wyłącznie na to, że wchodzi w grę przestępstwo polityczne, przestępstwo związane z przestępstwem politycznym lub przestępstwo popełnione z pobudek politycznych.

Artykuł 15

Żadne z postanowień niniejszej konwencji nie może być interpretowane jako nakładające obowiązek dokonania ekstradycji lub udzielenia pomocy prawnej, jeśli Państwo-Strona wezwane ma istotne powody, by uważać, że wniosek o ekstradycję za przestępstwo, o którym mowa w art. 2, lub wniosek o udzielenie pomocy prawnej w odniesieniu do takiego przestępstwa został złożony w celu oskarżenia lub ukarania osoby ze względu na jej rasę, wyznanie, narodowość, pochodzenie etniczne lub poglądy polityczne, albo że przychylenie się do wniosku pogorszyłoby sytuację takiej osoby ze względu na którąkolwiek z tych przyczyn.

Artykuł 16

1. Osobę zatrzymaną lub odbywającą karę na terytorium jednego Państwa-Strony można przekazać do innego Państwa-Strony, jeśli wnosi się o umożliwienie jej obecności w tym państwie dla celów identyfikacji, złożenia zeznań lub udzielenia innej pomocy w uzyskaniu dowodów w związku z dochodzeniem lub oskarżeniem za przestępstwa, o których mowa w art. 2, jeśli spełnione są następujące warunki:

- (a) osoba ta dobrowolnie wyraża świadomą zgodę;
- (b) właściwe organy obu państw wyrażają na to zgodę, z zastrzeżeniem takich warunków, jakie uznają za stosowne.

2. W związku z postanowieniami niniejszego artykułu stosuje się następujące zasady:

- (a) państwo, do którego przekazuje się taką osobę, ma prawo i obowiązek zatrzymania jej w areszcie, chyba że państwo, z którego osoba ta jest przekazywana, zwróci się z wnioskiem o inne postępowanie lub udzieli zgody na inne postępowanie;
- (b) państwo, do którego przekazuje się taką osobę, wykonuje niezwłocznie swój obowiązek zapewnienia powrotu tej osoby do aresztu w państwie, z którego osoba ta została przekazana, zgodnie z dokonanymi wcześniej uzgodnieniami, albo z innymi ustaleniami właściwych organów obu tych państw;
- (c) państwo, do którego przekazuje się taką osobę, nie może wymagać od państwa, z którego osoba ta została przekazana, wszczęcia postępowania ekstradycyjnego celem doprowadzenia do powrotu takiej osoby;
- (d) osobie przekazywanej zalicza się czas pozbawienia wolności w państwie, do którego osoba ta została przekazana, na poczet odbycia kary w państwie, z którego osoba ta została przekazana.

3. Bez zgody Państwa-Strony, z którego dana osoba ma zostać przekazana, zgodnie z treścią niniejszego artykułu, osoba ta, niezależnie od jej obywatelstwa, nie może zostać oskarżona ani aresztowana, ani nie można wobec niej zastosować żadnego innego ograniczenia wolności na terytorium państwa, do którego jest przekazywana, w związku z czynem lub skazaniem wcześniejszym niż wyjazd takiej osoby z terytorium państwa, z którego osoba ta zostaje przekazana.

Artykuł 17

Osobie tymczasowo aresztowanej, albo w odniesieniu do której zastosowano inne środki lub prowadzi się postępowanie zgodnie z niniejszą konwencją, gwarantuje się sprawiedliwe traktowanie, w tym korzystanie z wszystkich praw i gwarancji zgodnych z prawem państwa, na terytorium którego osoba ta przebywa, jak również z odpowiednimi postanowieniami prawa międzynarodowego, w tym międzynarodowych praw człowieka.

Artykuł 18

1. Państwa-Strony współpracują w zapobieganiu przestępstwom, o których mowa w art. 2, podejmując wszystkie możliwe działania, między innymi wprowadzając, w razie potrzeby, stosowne zmiany w swym prawie wewnętrznym, celem zapobiegania i przeciwdziałania prowadzonym na ich terytoriach przygotowaniom do popełniania tych przestępstw na tych lub innych terytoriach, w tym:

- (a) zakazanie na swym terytorium prowadzenia nielegalnej działalności przez osoby i organizacje, które świadomie zachęcają, podżegają, organizują lub biorą udział w popełnianiu przestępstw, o których mowa w art. 2;
- (b) obowiązek, by instytucje finansowe i przedstawiciele innych zawodów biorący udział w przeprowadzaniu transakcji finansowych korzystali z możliwie najskuteczniejszych środków ustalania tożsamości swych stałych i okazjonalnych klientów, oraz klientów, na których rzecz otwiera się rachunki, oraz by zwracali szczególną uwagę na niezwykle lub podejrzane transakcje, jak również zgłaszali transakcje, co do których podejrzewają, że wynikają z działalności przestępczej. W tym celu Państwa-Strony rozważą możliwość:
  - (i) przyjęcia przepisów zabraniających otwierania rachunków, jeśli nie została lub nie może zostać ustalona tożsamość ich posiadaczy lub beneficjentów, oraz środków zapewniających, by takie instytucje weryfikowały tożsamość faktycznych właścicieli takich transakcji;
  - (ii) w odniesieniu do identyfikowania osób prawnych, wymagania od instytucji finansowych, by te stosowały w miarę potrzeby środki weryfikacji legalności istnienia i struktury klienta, poprzez uzyskiwanie - z publicznego rejestru, od klienta lub z obu tych źródeł - dowodu utworzenia osoby prawnej, w tym informacji o nazwie klienta, jego prawnej formie, adresie, członkach zarządu oraz postanowieniach regulujących upoważnienie do zaciągania zobowiązań w imieniu takiego podmiotu;
  - (iii) przyjęcia przepisów nakładających na instytucje finansowe obowiązek szybkiego zgłaszania właściwym organom wszystkich złożonych, niezwykle dużych transakcji oraz niezwyklego przebiegu transakcji niemających oczywistego legalnego celu lub widocznego celu ekonomicznego bez obawy, że poniosą odpowiedzialność karną lub cywilną za naruszenie jakiegokolwiek ograniczenia w ujawnianiu informacji, jeśli zgłaszają swe podejrzenia w dobrej wierze;
  - (iv) wymagania, by instytucje finansowe przechowywały przez co najmniej pięć lat wszystkie niezbędne dokumenty transakcji, zarówno krajowych, jak i międzynarodowych.

2. Państwa-Strony współpracują również w zapobieganiu przestępstwom, o których mowa w art. 2, poprzez rozważenie możliwości zastosowania:

- (a) środków nadzoru, w tym na przykład licencjonowania wszystkich podmiotów zajmujących się przekazywaniem pieniędzy;
- (b) środków wykrywania lub śledzenia fizycznego przewożenia przez granice gotówki lub zbywalnych papierów na okaziciela, z zastrzeżeniem ścisłych zabezpieczeń zapewniających prawidłowość wykorzystywania informacji oraz bez ograniczenia wolności przepływu kapitału.

3. Państwa-Strony współpracują również w zapobieganiu przestępstwom, o których mowa w art. 2, poprzez wymianę dokładnych i sprawdzonych informacji, zgodnie z ich prawem wewnętrznym, oraz koordynację podejmowanych środków administracyjnych i innych stosownych działań, celem zapobiegania popełnianiu przestępstw, o których mowa w art. 2, zwłaszcza poprzez:

- (a) ustanowienie i utrzymywanie kanałów komunikacji pomiędzy ich właściwymi organami i służbami, celem ułatwienia bezpiecznej i szybkiej wymiany informacji dotyczących wszystkich aspektów przestępstw, o których mowa w art. 2;
- (b) wzajemną współpracę przy prowadzeniu dochodzeń związanych z przestępstwami, o których mowa w art. 2, dotyczących:
  - (i) tożsamości, pochodzenia i działalności osób, co do których istnieje uzasadnione przypuszczenie, że biorą udział w popełnianiu takich przestępstw;
  - (ii) przepływu funduszy związanych z popełnianiem takich przestępstw.

4. Państwa-Strony mogą wymieniać informacje poprzez Międzynarodową Organizację Policji Kryminalnej (Interpol).

Artykuł 19

Państwo-Strona, w którym domniemany sprawca wykroczenia jest ścigany sędziem, ma obowiązek, zgodnie ze swym prawem wewnętrznym lub stosownymi procedurami, poinformowania o prawomocnym wyniku postępowania Sekretarza Generalnego ONZ, który z kolei przekazuje te informacje innym Państwom-Stronom.

Artykuł 20

Państwa-Strony wykonują swe obowiązki wynikające z niniejszej konwencji w sposób zgodny z zasadami suwerennej równości i integralności terytorialnej, a także z zasadą nieingerencji w wewnętrzne sprawy innych państw.

Artykuł 21

Żadne z postanowień niniejszej konwencji nie ma wpływu na inne prawa, obowiązki i zobowiązania państw i osób fizycznych określone w prawie międzynarodowym, zwłaszcza zaś na cele Karty Narodów Zjednoczonych, międzynarodowego prawa humanitarnego i innych stosownych konwencji.

Artykuł 22

Żadne z postanowień niniejszej konwencji nie uprawnia żadnego Państwa-Strony do rozpoczęcia na terytorium innego Państwa-Strony sprawowania swej jurysdykcji ani do wykonywania funkcji zastrzeżonych prawem wewnętrznym tego drugiego Państwa-Strony wyłącznie dla jego własnych organów.

Artykuł 23

1. Aneks może być zmieniany poprzez dodawanie traktatów, które:

- (a) są otwarte dla wszystkich państw;
- (b) weszły w życie;
- (c) zostały ratyfikowane, przyjęte lub zatwierdzone, lub też przystąpiły do nich co najmniej dwadzieścia dwa Państwa-Strony niniejszej konwencji.

2. Po wejściu w życie niniejszej konwencji, każde Państwo-Strona może zaproponować taką zmianę. Propozycję zmiany należy przedstawić depozytariuszowi w formie pisemnej. Depozytariusz informuje o propozycji spełniającej wymagania określone w ust. 1 wszystkie państwa oraz dąży do uzyskania informacji o ich opinii o tym, czy należy przyjąć proponowaną zmianę.

3. Proponowaną zmianę uważa się za przyjętą, chyba że sprzeciwi się temu jedna trzecia Państw-Stron w formie pisemnego powiadomienia w ciągu 180 dni od przekazania państwom informacji o proponowanej zmianie.

4. Przyjęta zmiana aneksu wchodzi w życie z upływem 30 dni od złożenia dwudziestego drugiego dokumentu ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia takiej zmiany, dla wszystkich Państw-Stron, które złożyły taki dokument. Dla każdego Państwa-Strony, które ratyfikowało, przyjęło lub zatwierdziło zmianę po złożeniu dwudziestego drugiego dokumentu, zmiana wchodzi w życie trzydziestego dnia od złożenia przez takie Państwo-Stronę jego dokumentu ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia.

Artykuł 24

1. Jeśli sporu między dwoma lub większą liczbą Państw-Stron, dotyczącego wykładni lub stosowania niniejszej konwencji, nie można w rozsądnym czasie rozstrzygnąć w drodze negocjacji, sprawę poddaje się na wniosek jednego z tych państw arbitrażowi. Gdyby w ciągu sześciu miesięcy od daty złożenia wniosku o arbitraż strony nie mogły uzgodnić organizacji arbitrażu, każda ze stron może przekazać sprawę sporu do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości, poprzez złożenie wniosku zgodnie ze statutem Trybunału.

2. W chwili składania podpisu, ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia niniejszej konwencji, albo w chwili przystąpienia do konwencji, każde Państwo-Strona może oświadczyć, że nie uważa się za związane postanowieniami ust. 1. Inne Państwa-Strony nie są związane postanowieniami ust. 1 w odniesieniu do państwa, które poczyniło takie zastrzeżenie.

3. Każde państwo, które wniosło zastrzeżenie zgodnie z ust. 2, może je w dowolnym czasie wycofać poprzez powiadomienie o tym Sekretarza Generalnego ONZ.

Artykuł 25

1. Niniejsza konwencja jest otwarta do podpisania przez wszystkie państwa od dnia 10 stycznia 2000 r. do dnia 31 grudnia 2001 r. w siedzibie ONZ w Nowym Jorku.

2. Niniejsza konwencja podlega ratyfikacji, przyjęciu lub zatwierdzeniu. Dokumenty ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia składa się u Sekretarza Generalnego ONZ.

3. Niniejsza konwencja jest otwarta do przystąpienia dla wszystkich państw. Dokumenty przystąpienia składa się u Sekretarza Generalnego ONZ.

Artykuł 26

1. Niniejsza konwencja wchodzi w życie trzydziestego dnia od daty złożenia na ręce Sekretarza

Generalnego ONZ dwudziestego drugiego dokumentu ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia.

2. Dla każdego państwa ratyfikującego, przyjmującego, zatwierdzającego lub przystępującego do konwencji po złożeniu dwudziestego drugiego dokumentu ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia konwencja wchodzi w życie trzydziestego dnia od daty złożenia przez takie państwo jego dokumentu ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia.

Artykuł 27

1. Każde Państwo-Strona może wypowiedzieć niniejszą konwencję poprzez pisemne powiadomienie o tym Sekretarza Generalnego ONZ.

2. Wypowiedzenie wchodzi w życie z upływem roku od dnia, w którym Sekretarz Generalny ONZ otrzymał takie powiadomienia.

Artykuł 28

Oryginał niniejszej konwencji, którego teksty w językach arabskim, chińskim, angielskim, francuskim, rosyjskim i hiszpańskim są równie autentyczne, składa się u Sekretarza Generalnego ONZ, który wysyła jej poświadczone kopie do wszystkich państw.

W DOWÓD CZEGO, niżej podpisani, prawnie upoważnieni do tego przez ich rządy, podpisali niniejszą konwencję, otwartą do składania podpisów w siedzibie ONZ w Nowym Jorku dnia 10 stycznia 2000 r.

Aneks

1. Konwencja o zwalczaniu bezprawnego zawładnięcia statkami powietrznymi, sporządzona w Hadze dnia 16 grudnia 1970 r.
2. Konwencja o zwalczaniu bezprawnych czynów skierowanych przeciwko bezpieczeństwu lotnictwa cywilnego, sporządzona w Montrealu dnia 23 września 1971 r.
3. Konwencja o zapobieganiu przestępstwom i karaniu sprawców przestępstw przeciwko osobom korzystającym z ochrony międzynarodowej, w tym przeciwko dyplomatom, przyjęta przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 14 grudnia 1973 r.
4. Międzynarodowa konwencja przeciwko braniu zakładników, przyjęta przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 17 grudnia 1979 r.
5. Konwencja o ochronie fizycznej materiałów jądrowych, przyjęta w Wiedniu dnia 3 marca 1980 r.
6. Protokół w sprawie zwalczania bezprawnych aktów przemocy w portach lotniczych służących międzynarodowemu lotnictwu cywilnemu, uzupełniający Konwencję o zwalczaniu bezprawnych czynów skierowanych przeciwko bezpieczeństwu lotnictwa cywilnego, sporządzony w Montrealu dnia 24 lutego 1988 r.
7. Konwencja o zwalczaniu bezprawnych czynów przeciwko bezpieczeństwu żeglugi morskiej, sporządzona w Rzymie dnia 10 marca 1988 r.
8. Protokół o zwalczaniu bezprawnych czynów skierowanych przeciwko bezpieczeństwu stałych platform umieszczonych w szelfie kontynentalnym, sporządzony w Rzymie dnia 10 marca 1988 r.
9. Międzynarodowa konwencja w sprawie zwalczania terrorystycznych ataków bombowych, przyjęta przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 15 grudnia 1997 r.

Po zaznajomieniu się z powyższą konwencją, w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej oświadczam, że:

- została ona uznana za słuszną zarówno w całości, jak i każde z postanowień w niej zawartych,
- jest przyjęta, ratyfikowana i potwierdzona,
- będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydany został akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej Polskiej.

Dano w Warszawie dnia 10 lipca 2003 r.